

Lucrarea esențială pentru refacere... "Încă nu s-a făcut"

Sâmbătă, 9 iunie 2007

Gili Cârstea

Solia îngerului al treilea, ni s-a spus de către cea mai autorizată voce, trebuie să se unească cu solia îngerului a cărui slavă va umple tot pământul. Ultima solie de har va fi chiar despre această slavă, care este o nouă și fermecătoare descoperire a caracterului lui Dumnezeu.

Suținerea noastră că imaginea prezentă a bisericii despre caracterul lui Dumnezeu este complet deformată, supără și pune în dificultate un larg segment al acestui popor.

Unii sunt consternați aflând că imaginea lor despre Hristos este considerată a nu fi cu nimic mai bună decât închinarea lui Israel la Baal. Cei mai mulți consideră că rostirea numelui Hristos și citirea Scripturii sunt dovezi suficiente că se află în tabăra închinătorilor autentici. Păzirea sabbatului, facerea de bine, reforma sanitară, plătirea zecimii și lucrarea misionară sunt argumente zdrobitoare că ei se închină adevăratului Hristos. Mai recent, anumiți savanți adventiști spun bisericii că și cei care nu respectă lista de mai sus se află în categoria închinătorilor autentici, și că este nepotrivit din partea noastră să nu colaborăm cu ei în lucrarea de evanghelizare a lumii.

Este posibil oare ca un popor binecuvântat cu lumina adevărului, căruia i s-a dat în custodie legea divină și care a fost chemat la înalta cinste de a duce lumii cunoștința caracterului divin, să rateze toate aceste privilegii și să nu observe? Niciodată poporul ales nu a sesizat această pervertire subtilă a credinței lui, dar Dumnezeu este șocat de o asemenea alienare:

„Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezeii? Dar poporul Meu și-a schimbat slava cu ceva care nu este de niciun folos. Mirați-vă de așa ceva ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2,11-13).

Cerul se înfiora de spaimă, dar Israel n-avea nicio bănuială că și-ar fi schimbat dumnezeii și slava – și continuă să nu aibă nicio bănuială până în ziua de azi. Deși au un respect afișat pentru Scriptură, chiar dacă doar o parte a ei, și o studiază la nivel de frântură de slovă, ei nu observă un lucru cât se poate de evident: Toate cărțile proorocilor – prooroci pe care părinții lor i-au omorât – descoperă o permanentă ceartă între Dumnezeu și poporul

Său. „De aceea, Mă voi mai certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri” (Ier 2:9).

Această concluzie vine în urma unor puternice acuzații din partea lui Dumnezeu. El le reproșează că preoții nu s-au sesizat de lipsa prezenței Sale; cărturarii cunoșteau legea dar nu pe Dătătorul ei; călăuzitorii spirituali s-au călăuzit pe ei; iar proorocii au proorocit prin Baal (Ier 2:4-8). Dumnezeu Se simte perfect îndreptățit să întrebe: „Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine?” (Ier 2:5).

Cu toate acestea, casa lui Israel nu a recunoscut niciodată că s-a depărtat de Domnul. Nici chiar atunci când, în cel mai rușinos mod, L-au pus pe cruce chiar pe Salvatorul lor.

Nu avem nicio problemă în a identifica alunecările Israelului după trup. Problema apare când ni se cere să recunoaștem alunecările Israelului spiritual. Ni se reproșează și nouă aceleași urâciuni?

„În mijlocul nostru s-a produs o depărtare de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi, esențială pentru refacere și regenerare a inimii, încă nu s-a făcut. Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre; este la modă să te desparți de Hristos și să faci loc scepticismului. Strigătul inimii celor mai mulți a fost: ‚Nu dorim ca acest om să stăpânească peste noi.’ Baal, Baal este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, deoarece ei iubesc calea lor și uită calea Domnului. Religia adevărată, singura religie a Bibliei, care învață că iertarea este doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care susține neprihănirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu, a fost batjocorită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată. A fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism. Dar ea este viața lui Hristos în suflet, este principiul activ al dragostei împărtășit de Duhul Sfânt, singurul care poate face sufletul roditor pentru fapte bune. Dragostea lui Hristos este forța și puterea fiecărei solii de la Dumnezeu care a venit vreodată de pe buze omenești. Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (EGW 1888 Materials, 955).

Un viitor extrem de sumbru, cu tot spectacolul de sunet și lumină pe care îl punem în scenă la marile întâlniri ale bisericii. Ne desfășurăm într-o prosperitate materială pe care nu evităm să o numim binecuvântarea Domnului pentru merite deosebite. Niciun vorbitor nu scapă ocazia să desfășoare audiența cu dezvoltarea fără precedent a numărului de membri, acesta fiind socotit un semn al aprobării cerești. Instituția cu măreția ei a devenit slava noastră prezentă, iar angajații ei sunt toți exemple de demnitate și spiritualitate.

Nimeni nu a sugerat că ar fi posibil ca „în mijlocul nostru” să se fi produs „o depărtare de Dumnezeu,” iar religia noastră să fie „religia Israelului apostaziat.” Nimeni nu a amintit măcar în trecut în aceste zile, când biserica se pregătește pentru primirea Ploii Târzii, că solia îngerului al treilea așteaptă de mult să se unească cu aceea a îngerului din Apocalips 18. Nimeni nu a intuit că ar fi posibil să ne fi schimbat și noi slava, deși bine intenționați și cât se poate de sinceri. Nimeni nu a remarcat că „singura religie a Bibliei” continuă să fie ridiculizată printre noi de mai bine de o sută de ani. Păzitorii legii de azi nu observă cum savanți eminenți din biserică îl acuză pe Dumnezeu că Se ocupă cu producerea de dezastre

planetare, fapte pentru care oricine ar primi pedeapsa capitală, sub orice jurisdicție, oricât de strâmbă ar fi ea.

Și totuși, în mijlocul acestei prosperități exterioare, sufletul adventist este rănit „din tălpi și până în creștet,” iar conștiința lui este înfierată de împotrivirea față de solia prin care Dumnezeu dorea să încheie marea luptă și istoria păcatului. Dumnezeu încă așteaptă să reconsiderăm solia foarte prețioasă trimisă nouă prin frații Waggoner și Jones, căci acest popor are nevoie mai mult decât oricând de o imagine „mai proeminentă” a lui Hristos. Iar lumea este – și va rămânea – în standby, căci până nu are loc nunta, nu poate avea loc invitația la nuntă.

„În mijlocul nostru s-a produs o depărtare de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi, esențială pentru refacere și regenerare a inimii, încă nu s-a făcut.”

S-a produs „o depărtare,” și atâta timp cât această depărtare persistă, orice efort de a aduce binecuvântarea cerească va trebui precedat de recunoașterea acestei tragice realități, însoțită de o lucrare zeloasă de pocăință.